

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOÏNHAS
1 ste trimester 2009
13^e jaargang nr. 1

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P708281

Nieuwsbrief

Pastoral Do Menor

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 22 maart 2009.

Beste Vrienden van Freddy,

Wanneer U deze nieuwsbrief leest staat Pasen weer voor de deur. In Brazilië is deze feestdag het hoogtepunt van het kerkelijk jaar. In Bahia en zeker in de kathedraal van het relatief jonge bisdom van Alagoïnhás zal dit kerkelijk hoogfeest met veel luister gevierd worden. Dit jaar is het immers precies 35 jaar geleden dat de regio van Alagoïnhás tot zelfstandig bisdom verheven werd. In hetzelfde jaar 1974 kwam ook Freddy als jonge Halse onderpastoor op zijn eerste missiepost in Brazilië terecht.

Kort daarop werd hij belast met de parochiale- en daarna met de jeugdzorg in het nieuwe bisdom. Wij weten ondertussen hoe hij zich het lot van de straatjongeren ter harte nam en met diverse initiatieven zoals de ijslollyfabriek onder de tribune van het stedelijk voetbalstadion, de kruisers-coöperatie en uiteindelijk de uitbouw van het huidig opvangcentrum duizenden jongeren van de straat wist te redden.

Er is sindsdien wel één en ander veranderd in Brazilië. Van arm ontwikkelingsland heeft het zich ontwikkeld tot één van de rijkste naties van de wereld. Alleen blijft deze rijkdom voorbehouden aan een heel klein gedeelte van de bevolking. In Bahia zelf hebben vooral de stormachtige industriële ontwikkeling van de mijnbouw, de petrochemie en de autoassemblage voor een drastische wijziging van het economisch landschap gezorgd.

In de laatste 10 jaar groeide de bevolking van Alagoïnhás van +/- 100.000 tot ca. 150.000 inwoners met een hele waaier nieuwe specifieke noden. Meer dan ooit staat de jeugdpastorale hierbij centraal.

Mede door de inzet van Freddy in de nationale jeugdpastorale en zijn jarenlang lobbywerk bij diverse officiële instanties, ontstond een voorbeeldige wetgeving inzake jeugdbescherming. Van louter opvangcentrum en lagere school ontwikkelde de "site" zich geleidelijk tot opvoedings- en ontmoetingscentrum met beroepsonderwijs.

Met de jaarverslagen van Freddy werd U regelmatig op de hoogte gehouden van de bereikte resultaten. Naakte cijfers geven echter een onvolledig en vertekend beeld van de reële vooruitgang. In de loop van de laatste 30 jaar werden hier ettelijke duizenden jongeren opgevangen, gevoed, opgevoed en begeleid.

Uw hulp, uw bijdrage, uw steun, uw sympathie hebben hier zeker toe bijgedragen. Mogen wij U, in naam van al deze jongeren en in naam van Freddy, hiervoor van harte bedanken...

De Redactie

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 10 maart 2009.

Beste vrienden van "Pastoral do Menor de Alagoinhas",

Twee maand geleden startten we voor de 23ste maal met het nieuwe werkjaar. Na een welverdiende vakantie voor onze opvoeders en personeel, hervatten we de werkzaamheden met de traditionele vormingsweek. Alle 65 werkkrachten (personeel en vrijwilligers) waren paraat. Het zijn toffe, leerrijke dagen geweest. Er werd ernstig gewerkt maar ook plezier gemaakt

Onmiddellijk hierna volgde ook weer de week van planning en programma's uitwerken. Het gebeurde opnieuw per sector; alles werd op papier gezet, de verantwoordelijkheden werden verdeeld, de jaarkalender opgesteld met afspraken voor vormingsdagen, vieringen, vergaderingen van de verschillende werkgroepen, enz...

De negende februari ontvingen we dan onze tieners en jongeren van de beroepsschool. Ook het programma « PAF » hervatte zijn activiteiten. De andere programma's worden nog wat in petto gehouden. Er moet hier en daar wat aangepast worden. Zo moeten we het allemaal voorzichtig binnen de grenzen van onze begroting houden. Omdat, tot op de dag van vandaag, het nieuwe gemeentebestuur nog niets heeft toegezegd qua gevraagde subsidies, zijn we nu toch wel verplicht voorlopig af te wachten wat het worden zal. Hopelijk moeten we niets inbinden maar voorlopig hebben we daar geen zekerheid over. We houden het allemaal angstvallig in de gaten en hopelijk, in het volgende boekje, kunnen we dan beter vertellen hoe we ervoor staan en hoe de verdere programma's worden uitgewerkt. Een beetje geduld!

Als jullie het mij toestaan dan zou ik graag nu even willen gebruik maken van de overgebleven plaats in mijn artikeltje om jullie een stukje tekst aan te bieden dat ik zo juist gemaakt heb op aanvraag van onze lekenorganisaties van het bisdom. Zij maken de reis naar Passau (Duitsland) waar ze de festiviteiten van 40 jaar nauwe samenwerking tussen de bisdommen Alagoinhas en Passau luister zullen helpen bijzetten. Het is een stukje geschiedenis waar ikzelf enorm mee betrokken ben geweest en nog altijd ben. Het vertelt vooral de deugd die we hadden toen ons bisdom nog een plaats was waar de leken heel wat belang hadden in de opbouw van het Rijk Gods'. Spijtig genoeg is de kerk in ons bisdom ook, zoals op zoveel ander plaatsen, een groot stuk klerikaler geworden. Spijtig! En dat maakt ons, priesters van boven de 60 zeker niet gelukkig. Het stukje brengt voor mij heel veel heimwee mee. Maar goed... laat het mij maar eens verhalen.

EEN STUKJE GESCHIEDENIS VAN 40 JAAR !!!

De Belgische bisschop Dom José Cornelis (1968), de Duitse priesters Casimiro, Geraldo, Luiz, de lekenhelpster Ana (zus van padre Casimiro) (1969), daarna José en Marlice, nog later de Duitse priesters José, Jorge en Roberto en de lekenhelpster Rosa Maria (1988), nadien de Duitse priesters Bernardo e Conrado (1995), de Belgische priesters Érico (1968), Benoni, Freddy (1974), André (1975, momenteel bisschop van Rui Barbosa in het binnenland van Bahia), Jaime (1978), de zusters Martha, Mônica en Lívia (1980) en de lekenhelpers Thierry en Tercina, Maria Clara, Lutgarde, Geraldo en Luthe, Bart en Lívia, Francisco en echtgenote, Guy, allen maken ze deel uit van de geschiedenis van mensen die werden uitgezonden door de bisdommen van Passau (Duitsland) en Mechelen-Brussel, Brugge, Gent, Antwerpen en Luik. Ook moeten we de belangrijke bijdrage vermelden van de Noord-Amerikaanse zusters Meire, Maria en Leonara; de Franse zusters Maria en Andréia, de Canadese zusters Mônica en Martha evenals van de broeders van de gemeenschap van Taizé.

Hun levens, hun acties, hun pastorale en sociale bedrijvigheid werden sterk beïnvloed door een missionaire ontwikkeling en geest die ontstaan was binnen de Kerk na het Tweede Vaticaanse Concilie. Allen erfden het ideaal en het engagement van de Wereldkerk. Gedurende hun verblijf (sommigen tot op de dag van vandaag) werden deze mensen echte missionarissen met een open hart voor het volk, vooral dan het meest behoeftige deel, de uitgestotenen, zij die door het systeem vergeten worden.

We geloven allen dat we ons steeds meer moeten concentreren op Jezus Christus, zoon van God. Het was Hij die ons een nieuw beeld van God schonk, namelijk de broederlijke God-de-Vader die zich in Zijn oneindige wijsheid richt tot de hele mensheid.

We waren ervan overtuigd dat we samen met de Latijns-Amerikaanse Kerk –geïnspireerd en gegidst door het Evangelie– ons moesten bezighouden met de mensheid om ons op deze manier te richten tot de liefhebbende God. Ons hart raakte vervuld van deze zekerheid: “ja, de mens is belangrijk”. Samen moeten we leven en geloven in de verrijzenis van Christus, de Zoon van God. We geloven dat de constante vriendelijkheid en de oprechte bezorgdheid met elke medemens kenmerkend zijn voor Brazilië. Aandacht schenken aan de ander, wie het ook moge zijn, is essentieel voor de goede verstandhouding tussen de mensen onderling. De manier waarop iemand zich gedraagt, de ander bij de naam noemen en openstaan voor een kritische en constructieve dialoog zijn belangrijke elementen die bijdragen tot wederzijds begrip, noodzakelijk voor het uitbouwen van een goede gemeenschapswerking.

Op een dag schreef één van de boven genoemde missionarissen: “Ik voel me hier heel goed. Vanaf het begin voelde ik het aan alsof ik van hier was, hier geboren was. Ik ben hier nog niet zo lang, en toch voel ik me hier thuis. De meeste mensen zijn arm hier, sommigen zelfs heel arm. Maar wat zijn ze goedmoedig, wat een goed hart en wat een glinsterende ogen hebben ze... Ik voel dat ik een heel goed contact met ze heb.”

Het doet echt deugd om te zien hoe de mensen hier van elkaar houden. Wie liefde geeft, krijgt het dubbel terug. Het geloof in God en in Zijn oneindige liefde geeft ons een grote vrijheid om te leven, om in dialoog te treden en sociale relaties op te bouwen en vriendschappen te smeden, dit alles met het oog op een betere toekomst.

“Waarom naar Latijns Amerika gaan?” Dit was de vraag die eenieder zich stelde alvorens het vaderland te verlaten. Kijk, we zijn naar hier gekomen om aan de mensen te zeggen dat ze niet vergeten worden, dat ze niet aan hun lot overgelaten worden. We willen hen zeggen dat wij Europeanen van hen houden, en dat we hen willen helpen met heel onze ziel en ons hart. We zijn niet gekomen om te geven en hen te zeggen hoe ze het moeten doen... neen! We zijn gekomen om te ontvangen en te leren. Het is schrikbarend om vast te stellen in welke mate de Europese samenleving de Latijns-Amerikaanse ertoe dwingt mee te draaien in de malle molen van de consumptie. Voelen we dan geen schaamte voor onze ongebreidelde consumptie dat steeds nadeliger gevolgen heeft voor de armste landen? Waarom wordt de kloof tussen arm en rijk steeds groter? Waarom worden de landen van de zogenaamde derde wereld steeds meer uitgebuit door de rijke landen? We willen dit veranderen, we willen bewust aan de kant van de armen staan, en niet aan de kant van de geprivilegieerden. Een ander motief dat ons drijft, is de het Evangelie als getuige van de Heropstanding.

Geëngageerde Christenen moeten de uitdaging aangaan om tegen de stroom in zich in te zetten voor een reële opwaardering van elke mens, ook de meest behoeftige en gediscrimineerde. Ja, we geloven dat God een plan heeft voor ons. We worden dan ook geroepen om open te staan voor dit plan, om samen te streven naar de realisatie ervan. Aanvankelijk leek het slechts een droom.

Toen we geroepen werden om naar Brazilië te komen stelden we ons allen ter beschikking van het bisdom van Alagoïnhas. We leerden de mensen kennen, hun waarden en rijkdom. Het viel ons al snel op dat de Latijns-Amerikaanse Kerk, en vooral die van Brazilië, een Kerk was die opgebouwd en gedragen werd door de mensen, het volk. De Kerk was vooral een Kerk van leken... en ze waren met velen... een leger van mensen met een onvoorstelbaar grote inzet en beschikbaarheid. Het was indrukwekkend om te zien en te voelen hoe we werden geleid en gedragen door de leken die er alles voor deden om onze harten te vullen met dankbaarheid en welzijn. Maar, het moet gezegd, de noden waren immens. Armoede, miserie, uitbuiting, winstbejag, militaire dictatuur, onderdrukking, vervolging... In samenspraak met de bisschop zocht eenieder zijn/haar plaats in de strijd voor een humanere samenleving.

We namen heel wat taken op ons: pastoor, verantwoordelijke voor het pastorale werk, voor de catechese, voor de Bijbelse pastoraal, voor de jeugdpastoraal, de pastoraal van de wasvrouwen, de pastoraal van vissers, de gezondheidszorg, de gevangenen, de minderjarigen, de gezinnen, de landbouwers (met de Familiale Landbouwschool) ... Anderen legden zich toe op het herstellen en opbouwen van huisjes in de periferie van de stad, het ondersteunen van de vrouwenbeweging, financiële ondersteuning van de armen, studenten, zieken... De sociale problematiek was een principiekwestie. Op de eerste plaats ging onze aandacht uit naar het onderwijs, naar het welzijn, het creëren van geluk en de evangelisatie van de armsten. We waren vrijwilligers in de noodzakelijke strijd voor de ontwikkeling van de mens. Aanvankelijk leek ons werk als een druppel op een hete plaat. Maar geleidelijk aan begon het vruchten af te werpen. We verloren nooit ons geloof in de uiteindelijke resultaten van ons engagement, hoe langzaam die zich ook realiseerden.

Dit is de ware geschiedenis van een eenvoudig en nederig bisdom dat uitpilde van engagement en zichtbare en voelbare aanwezigheid van de Heilige Geest.

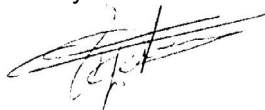
Met deze kleine tekst willen we de evidente bijdrage van mensen die van ver kwamen om zich aan de kant van dit uit de grond goede en gastvrije volk te scharen onderlijnen. Het is een volk dat bereid is om op te stappen in de strijd om evangelisch te leven, om hun kerkelijk leven te organiseren, om lokaal leiderschap op te nemen, om samen te werken in de verschillende pastorales en ten voordele van de menselijke waardering opdat ook zij op hun beurt opkomen voor de behoeftigen en onderdrukten. Het is de geschiedenis van mensen die een Kerk vonden die heel levend was en gedragen werd door leken. Een Kerk die ons momenteel doet watertanden, want veel is er veranderd ... de wereld is veranderd ... de Kerk is veranderd ... de priesters veranderden en jammer genoeg ... niet alles veranderde ten goede.

“Jammer, maar ... in Brazilië ... is de hoop het laatste wat sterft of verdwijnt!”

Dat God ons moge zegenen en vooral ... dit goede volk (en deze goede hoedanigheid van onze mensen is gelukkig belange nog niet veranderd!!)

Met liefde en genegenheid,

Freddy Goven.

Verandering en transformatie zijn mogelijk!

Het programma “Gemeenschapsateliers” (nvdr. programma met kinderen en tieners in wijken van de stad) van de “Pastoral do Menor de Alagoinhas” (afgekort in het Portugees “NOC”) is momenteel actief in twee wijken in de periferie van de stad: Cruzeiro dos Montes en Baixa da Santinha.

In beide wijken treffen we veel minderjarigen aan in een economisch en sociaal precaire situatie. Overdadig alcoholgebruik, drugsgebruik, seksuele uitbuiting, hoge werkloosheid, verbaal en fysisch geweld hebben een onmiskenbare invloed op de ontwikkeling van de kinderen en jongeren uit deze wijken.

In één van de wijken begeleiden we drie meisjes van 7, 9 en 13 jaar van eenzelfde gezin dat bestaat uit 14 leden die wonen in een veel te krap huisje. De vader, alcoholverslaafde en eerder al veroordeeld voor moord, is erg gewelddadig van aard, hij heeft altijd een groot slachtoffer bij de hand waarmee hij meerdere bezoeker afdreigt. Een broer van de vader zit vast wegens moord, een andere broer is drugsverslaafde en begaat regelmatig diefstallen om aan de drugs te geraken. De moeder krijgt geregeld slaag wanneer haar man weer eens zat is. Het is vooral het meisje van 13 dat erg afziet van deze toestand. Haar broers en zusjes zijn ook slachtoffer van de brutaliteit en gewelddadigheid van hun vader, maar toch in mindere mate. De hele dag scheldt de vader iedereen uit, scheldwoorden van de meest vulgaire soort. Hij verhindert ook dat de kinderen naar school of naar de kerk gaan in de wijk.

Het was de moeder die ons om hulp kwam vragen. We zijn begonnen met huisbezoeken en vele gesprekken. Na veel aandringen en overredingskracht kregen we gedaan dat de vader niet alleen de meisjes maar ook de jongens liet deelnemen aan ons programma van wijkateliers. De meisjes hebben daardoor een zekere vorm van zelfverzekerdheid teruggevonden, zijn opgewekter en zijn terug beginnen geloven in zichzelf en in het perspectief van een beter leven. Ze gaan nu ook allemaal naar school waar ze goede contacten hebben met leerkrachten en medeleerlingen.

De moeder neemt deel aan het programma ter bevordering van gezinsplanning. Dit zou een tijdje geleden nog onmogelijk geweest zijn, omdat ze schrik had van haar man. Een bewijs van haar gestegen zelfvertrouwen is het feit dat ze onlangs haar man heeft aangeklaagd bij de lokale Delegatie ter Bescherming van de Vrouw. De man is daardoor opgehouden met het slaan van de vrouw en de kinderen. We riepen ook de hulp in van het gemeentelijke Beschermcomité voor de Minderjarigen die de familie nu bijstaat in de opvoeding van de kinderen.

De vader zou, naar eigen zeggen, gestopt zijn met drinken of toch sterk verminderd. Hij vraagt ons steeds meer hulp en bijstand in concrete kwesties, zoals bureaucratische beslommeringen met de lokale overheden om zijn identiteitsdocumenten in orde te brengen. Deze heeft hij nodig om aan werk te geraken, wat momenteel zijn grootste wens is. Het feit dat hij nu om hulp komt vragen is een grote verandering in zijn leven, vroeger beweerde hij steeds dat hij niemand nodig had om zijn zaken te regelen. Hij vraagt nu zelfs bijstand aan zijn vrouw, die hij voordien niet in vertrouwen nam voor zijn persoonlijke aangelegenheden. Dat de moeder heel tevreden is met de veranderde familiale verhoudingen, mag blijken uit haar eigen woorden: "Dit is een fenomenale vooruitgang, we communiceren terug, het onderlinge vertrouwen en respect groeien ieder dag aan." Zelfs de broer van de man sprak al de wens uit om terug te gaan studeren, en om zijn kinderen ook in te schrijven in ons programma.

We mogen dus zeker besluiten dat God zij dank onze inzet af en toe beloond wordt met mooie en deugddoende verwezenlijkingen. Het is zeker mogelijk om mensen te veranderen, als je maar in hen gelooft en ze niet aan hun lot overlaat!

Alagoinhas, 14 maart 2009
Marilza Lopes, Coördinatrice van het programma "NOC"

DONA TEREZA EN HET PROGRAMMA "PAF"

Het Programma voor de Begeleiding van de Gezinnen (in het Portugees PAF – Conviver) organiseert in principe twee keer per maand bijeenkomsten in verschillende wijken van de stad Alagoinhas. Tijdens deze bijeenkomsten horen we getuigenissen en verhalen van de moeders en soms van de vaders van de kinderen die deelnemen aan één of ander programma van de Pastoral do Menor.

Eén van deze personen is dona Tereza, moeder van twee tienerdochters. Het gezin kampt met zware moeilijkheden. Haar echtgenoot, senhor João, werkt als losse medewerker bij de stad waar hij zijn diensten aanbiedt met zijn handkar. Hij verdient ongeveer een minimumloon per maand (ongeveer 130 euro). Dit loon is natuurlijk niet voldoende om aan de financiële noden van het gezin te voldoen. Het loon volstaat niet om de elektriciteit te betalen, het water, kledij en degelijke voeding voor de gezinsleden. Tieners maken het leven van een dergelijk gezin er niet gemakkelijker op, zij willen natuurlijk concurreren met hun schoolvriendjes en willen niet achterop blijven. Dit alles verhoogt de spanning in het gezin.

Het viel de medewerkers van het Programma Conviver op dat dona Tereza dikwijls gespannen en terneergeslagen verscheen op de vergaderingen in de wijk Mangalô (periferie van Alagoinhas).

De maatschappelijke werkster van de Pastoral do Menor besloot een bezoekje te brengen ten huize van dona Tereza. Het viel haar direct op dat er heel wat problemen waren op het vlak van de opvoeding van de dochters. De moeder had niet altijd antwoorden op hun vragen en kritische bedenkingen. Het gebeurde vaak dat de meisjes niet wilden helpen in de dagelijkse huiselijke karweien zoals poetsen, afwassen, koken, kleren wassen etc. Ook op de vader des huizes kon niet gerekend worden voor deze huiselijke taken. Voor hem zijn deze taken voor de vrouwen ... zonder discussie.

Uit de gesprekken met de maatschappelijke werkster bleek dat dona Tereza een strenge opvoeding gekregen had. Ze had geleerd dat de kinderen altijd en onvoorwaardelijk moesten gehoorzamen, bevelen opvolgen en vooral veel zwijgen... Vandaag de dag weten we dat opvoeding heel wat meer is dan dit. Ze vertelde ook dat haar man de hele dag werkte en 's avonds heel moe thuiskwam. Maar dit alles overtuigt haar dochters niet. Ze argumenteren dat hun vader dikwijls vroeg thuiskomt en dat hij dan ook niet helpt in het huishouden. Het liefste wat hij doet is op de zetel gaan liggen en naar de televisie staren. Dit alles draagt natuurlijk niet bij tot een harmonieus samenleven binnen het gezin. De moeder des huizes probeerde het huishouden te leiden, maar de dochters gehoorzaamden niet. Telkens ze binnenkwam in huis begon het schelden, roepen en tieren. Als vader thuis was, beval die zijn dochters om te zwijgen en hun werk te doen. Ze moesten hun moeder gehoorzamen en daarmee gedaan!

De situatie dreigde op een bepaald moment uit de hand te lopen omdat de dochters steeds opstandiger werden wat steeds meer woede van de vader opriep. Hij dreigde er verschillende keren mee om hen te slaan. Op een avond, vader was dronken, kwam het net niet tot een handgemeen omdat de meisjes nog net op tijd konden vluchten naar de burens.

De maatschappelijke werkster stelde voor om momenten van dialoog te organiseren tussen alle familieleden met als doel de huiselijke taken onderling te verdelen. Dona Tereza werd doorverwezen naar de psychologe-pedagoge van het Programma Conviver om haar te helpen bij het tot rust komen en haar emotioneel evenwicht terug te vinden zodat ze beter bewapend zou zijn om de moeilijke omstandigheden te baas te kunnen.

Geleidelijk kwam er terug rust in het huishouden. Dit had ook een gunstige weerslag op de gezondheidstoestand van dona Tereza.

In de wijk en omliggende wijken komen dergelijke familiale problemen veel voor. Dona Tereza had heel goed begrepen dat via de weg van dialoog en onderling overleg veel problemen opgelost konden worden. Ze ging deze wetenschap dan ook uitdragen in de buurt. Op deze manier ging ze meewerken aan het verbeteren van de gezinsrelaties binnen haar lokale gemeenschap. Eens te meer zien we hoe onderling overleg en naar elkaar luisteren veel problemen kan oplossen.

Dona Tereza vertelde aan de medewerkers van Conviver dat het gedrag van de dochters sterk verbeterd was, zowel in huis als op school. De interne ruzies hadden een negatieve weerslag op de schoolse prestaties van de meisjes.

We gaan verder met de systematische begeleiding van dit gezin. We kunnen vaststellen dat het samenleven een andere weg is ingeslagen en dat de gezinsleden een stuk gelukkiger zijn nu. We zijn ervan overtuigd dat het gezin de basis is voor de ontplooiing en groei van de kinderen. Het gezin draagt alle mogelijkheden in zich om aan de kinderen een harmonieuze omgeving te geven om op te groeien, maar spijtig genoeg wordt dit vaak ongedaan gemaakt door een gebrekkige opvoeding of pedagogisch inzicht van de ouders.

Met het werk van de Pastoral do Menor, onder andere via de activiteiten van het Programma voor de Begeleiding van de Gezinnen (PAF) zien we signalen van het Rijk Gods dat zich ontwikkelt in ons werk, in ons midden.

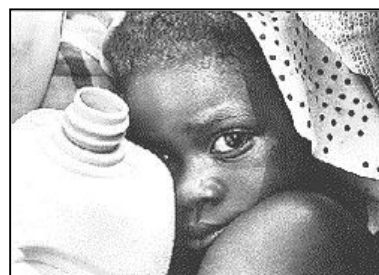
Coördinatrice van het programma,
Maria Lúcia da Silva.
Maart 2008

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: **000-0173311-69** van **PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel**, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 30 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

(*)Deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro. Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Het afdrukken van de nieuwsbrief werd gesponsord door

comkreet[®]

Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.comkreet.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging – info@comkreet.be